

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ Η. STEIN

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ

«Ο Ἐπιθεωρητὴς Γκόντινιορ ἦταν τελείως ἀπελπιμένος. Ἐκ τῆς ἡμέρας καμία εἶδησις δὲν εἶχε ἀπὸ τὸν Χόλστεν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ χωρὶς νὰ δώκῃ καμία διαταγὴ ἔφυγε γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη δὲν ἔδωκε σημεῖα ζωῆς. Τὸ τηλέφωνο ἐκτυποῦσε συνεχῶς αἱ ἐρωτήσεις συνεχῶς ἀποδίδοντο, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐζητοῦσαν πληροφορίας.

Καὶ κοντὰ σὲ ὅλ' αὐτὰ οὔτε ἕγνος ληστῶν. Ὁ Γιουάν, ὁ λατρὸς εἶχε κλεισθῆ στὸ ἐργαστήριό του καὶ δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς. Τελεία ἀπελπισία! Τὸ μόνο καλὸ ἦταν ποῦ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Τσόε Μπάνκ κανένας ἄλλος θάνατος δὲν ἐσημειώθηκε. Ὁ Γκόντινιορ ἀναστενάξε. Νὰ ἐρχοῦν μόνον μία εἶδησις. Νὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδράνεια!

Ἐκτύπησαν στὴν πόρτα. Ἐνας ὑπάλληλος ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα.

«Νέα Ὑόρκη. Ἐρχομαι στὸ Νιτεροά. Νέα ἕγνος. Χόλστεν.»

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Ἐπὶ Τέλους!

Ὁ Γκόντινιορ διέταξε καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα δρομολόγιο. Ἀμέσως ἄρχισε νὰ ἐξετάξῃ τῆς ὥρες τῶν ἀφίξεων. Ὁ Χόλστεν θὰ ἔπρεπε νὰ φθάσῃ μὲ τὸ μεσημεριανὸ τραῖνο. Ὁ Γκόντινιορ ἐκτύπησε τὸ τηλέφωνο. Συνδέθηκε μὲ τὸ σπίτι τοῦ φίλου του.

— Ἐμπρός!

— Σεῖς Κα Λύκοβ;

— ἔχετε εἰδήσεις!

— Ὁ σωφὲρ εἶναι στὸν σταθμὸ;

— Παρακαλῶ, πέστε του, ὅτι τὸ πολὺ σὲ

μιά ὥρα θὰ εἶμαι αὐτοῦ. Ἐὐχαριστῶ. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ τοῦ ἀγγεγέθη ὁ Δρ. Γιουάν. Πρὶν κἂν προφθάσει καιμπῆ στὸ γραφεῖο ὁ Γκόντινιορ τοῦ ἐφώνησε τὴν εὐχάριστο εἶδησιν τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Χόλστεν

— Ἐὐρῆκα νέα ἕγνος στὴν θέσιν, ποῦ τόσο καιρὸ μᾶς ἀπασχολεῖ.

— Καὶ ἐγὼ κατὰ βρῆκα, εἶπε σιγὰ σιγὰ ὁ λατρὸς, ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ πᾶμε καὶ οἱ δύο στοῦ Χόλστεν. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἐκεῖ καὶ τῶν δύο τι ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν χημικῆ μου ἔρευνας.

* *

Δὲν εἶχε προφθάσει καλὰ καλὰ νὰ συνέλθῃ ὁ Χόλστεν ἀπὸ τὸ ταξίδι του καὶ ὁ Γκόντινιορ μαζί μὲ τὸν Γιουάν εἰσήλθον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Λοιπὸν, τί ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε, ἐχαιρέτησε τοὺς συνεργάτας του.

— Ὑστερα σᾶς διηγοῦμαι καὶ ἐγὼ.

— Ὅχι πολλὰ, εἶπεν ὁ Ἐπιθεωρητὴς. Ἴσως ὁμοῦς ἢ κατάθεσις τῆς Μαιρην νὰ ἔχη σημασία γιὰ σᾶς.

Ὁ Χόλστεν ἐτέντωσε τ' αὐτιάτου.

— Δύο ἡμέρες πρὸ τῶν θανάτων ἦταν ἐδῶ ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ τὸν ξέρομαι ὡς Κάρλο.

Ὁ Χόλστεν ἐπετάχτηκε ἐπάνω. — Τί λέτε Γκόντινιορ; Κάρλος;.....Κάρλος Μπέργκερ; Αὐτὸς εἶνε! Ὁ Γκόντινιορ παρατηροῦσε τὸν συνάδελφό του μὲ ἀμχανία.

— Τί σχέσι ἔχει ὁ ἄλλοτε ἀντιπρόσωπος αὐτοκινήτων Κάρλος Μπέργκερ μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ;

Ἐναντιπρόσωπος αὐτοκινήτων; Ἀληθινὰ

Μοῦ φαίνεται ἐξάλλου γνωστός ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησι. Μοῦ πούλησε μάλιστα καὶ τὸ δικό μου αὐτοκίνητο! Ἄλλὰ διηγήθητε μου παρα κάτω.

—Ο Γκόντινορ δὲν ἐκατάλαβε μὲν ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χόλστεν, διηγήθη ὁμως ὅ,τι ἤξερε ἀπὸ τὴν Μαίρη. «Ο Χόλστεν τὸν ἤκουε μὲ προσοχὴ ἀπὸ καιροῦ δὲ σὲ καιρὸ ἐκρατοῦσε καὶ μερικὲς σημειώσεις.

—Λοιπὸν, ἐπανέλαβε, δύο ἡμέρες πρὸ τῶν πρώτων θανάτων—Ἐνα καφφενεῖο ἔπειτα σερβιτόρος στοῦ κ. Μπάνκ—ἔπειτα ἐξηφανίσθη αἰφνιδίως. «Ο καιρὸς μπορεῖ νὰ συμφωνεῖ,

«Ο Δρ. Γιουὰν ἀναστέναξε βαθεῖα. «Ο Χόλστεν ποῦ τὸν εἶχε τελείως ξεχάσει ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἐρώτησε: καὶ σεῖς ἀγαπητέ γιαιτρέ;

—Δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, ἤρχισε αὐτὸς, ὅτι ἡ παλαιά μου ὑπόνοια, τὴν ὁποία καὶ σᾶς εἰχανάμει γνωστή, ἐπηλήθευσε καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι τοῦ αἵματος τῆς Δίδος Τὲν. Εὐρῆκα δηλαδὴ, καθὼς ἐπεριμένα τὰ ἔχνη ἐνὸς δηλητηρίου, τοῦ ὁποίου ἡ τοξικὴ δρᾶσις εἶναι ἄμεσος, τὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου ὁμως ὁ πολιτισμένος κόσμος καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν γνωρίζει ἀκόμη. Ἡ νεαρά Δίς εἶναι ἐξ ἄλλου τώρα πολὺ καλλίτερον καὶ ὁ γάμος της μὲ τὸν ζωγράφον θὰ τελεσθῆ πολὺ γρηγορὰ μάλιστα.

—Νὰ ποῦ ἡ τραγωδία εἶχε τὴν καλὴν της πλευρὰ, ἐγέλασεν ὁ Χόλστεν. Ἄλλὰ ἐξακολουθῆστε,

—Τὴν ἐπομένῃ μέρῃ ἐπῆγα στὸν κ. Μπάνκ. Ἄν καὶ ὁ δυστυχὴς πατέρας ἦταν τελείως ἀπελπισμένος ἐν τούτοις μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ κόρη του ζῆ ἀκόμη κατώρθωσα νὰ τὸν κάμω νὰ ἐνδιαφερθῆ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ ποτοῦ ποῦ ἦπιαν τὰ κορίτσια τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ περιβόλι. Μοῦ ἀνεκοίνωσε, ὅτι τότε δὲν προσεφέρθησαν παρὰ κρασιά ἀπὸ τὸ κατώγι του καὶ ἀπὸ σαμπάνια δὲν ἔχει παρὰ μόνον Veuve Cliquot. Εὐτύχημα ἦταν ὅτι ἡ ἀδειανὸς μπουτίλιες εὐρέθησαν σὲ μιὰ γωνιά τῆς ἀδῆς. Ἄνάμεσα στὶς ἄλλες μπουτίλιες μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴ μιὰ μπουτίλια σαμπάνια ἄλλης μάρκας. Ἡ ἀνάλυσις ἐνὸς ἐλαχίστου ὑπολοίπου σαμπάνιας ἤρκεσε νὰ μοῦ δεῖξῃ ὅτι ἀπὸ αὐτὴ εἶχε προσφερθεῖ τὸ μυστηριῶδες πο-

τὸν. Ἡ Μαίρη ποῦ τὴν ἐρώτησα ἀμέσως, ἐπιστοποίησε ἐπίσης, ὅτι ὁ Κάρλος ἀπὸ αὐτὴ ἐγέμισε τὰ ποτήρια. Τὸ θυμῆθηκε δὲ αὐτὸ γιαιτὶ ὁ Κάρλος κατόπιν τὸ ὑπόλοιπον ὑγρὸ τὸ ἔχυσε.

«Ο Χόλστεν τὸν ἤκουσε μέχρι τέλους προσεκτικὰ. Ἐσηκώθηκε κατόπιν καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζει εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τοὺς συνομιλητὰς του.

—Αὐτὰ ποῦ ἤκουσα ἔχουν τεράστια σημασία γιὰ μένα. Πρὶν σᾶς διηγηθῶ, ὅσα συνέβησαν κατὰ τὸ ταξίδι μου στὴν Νέα Ὑόρκη θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐλέγξω τὴν δρᾶσιν τοῦ Κάρλου αὐτοῦ ἐδῶ εἰς τὸ Ντετροῦά.

Κατὰ τὴν ἀντίληψίν σας, γιαιτρέ, εἶναι βέβαιον ὅτι καὶ οἱ Βίλλιοι θάνατοιδὲον ἂ ποδοθοῦν εἰς δηλητηρίασιν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ἴδιο τροπικὸ δηλητήριο ποῦ εὐρέηκατε στὸ αἷμα τῆς Δίδος Γκίγκιτ Τὲν.

Διερωτᾶται κανεῖς, πῶς κατώρθωσε ὁ ἄθλιος νὰ τὰ διαπαρῆ ὅλα αὐτά; Ἴσως μᾶς δώσῃ τὴν λύσιν τὸ καφφενεῖο ποῦ ἀνεφέρατε πρὸ ὀλίγου.

«Ο Γκόντινορ καὶ ὁ Γιουὰν παρατηροῦσαν ἐρωτηματικὰ τὸν Χόλστεν.

—Στὸ καλλίτερον διαμέρισμα τῆς πόλεως ἀγοράζει αὐτὸς ὁ Κάρλος ἓνα καφφενεῖο. Ἄμέσως εἶναι βέβαιος, ὅτι ἡ πλουσιώτερος καὶ οἱ ἀριστοκρατικώτερες γυναῖκες τῆς πόλεως θὰ γίνουν πελάτισσές του. Διότι εἰς τοῦ Κάντρου ἐσύχναζε καὶ πρωτίτερα ἡ καλλίτερη μερὶς τῆς κοινωνίας.

«Ὅποια του ἤρκεσε, ἐδέχτο στὴν μόσκα της καὶ μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ δηλητήριο, χωρὶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ τὸ προσέξῃ κανεῖς. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καθὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐπιθυμῆσῃ καλλίτερον.....καὶ καθὼς κι' ἐμεῖς δυστυχῶς τὸ ξέρουμε.

«Ο Δρ. Γιουὰν κατένευσε πλήρης θαυμασμοῦ γιὰ τὸ συναρμολογικὸ ταλέντο τοῦ Χόλστεν, ἐνῶ ὁ Γκόντινορ ἀνήσυχος ἐκινεῖτο ἐπάνω στὸ κάθισμά του.

«Ο Χόλστεν, δὲν ἀφῆκε νὰ τὸν διακόψουν. —Πῶς ἐδηλητηρίασε τὴν Δίδα Μπάνκ ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι τοῦ Δρ. Γιουὰν.

Ἄπὸ τὰ ἰδιαιτέρως περιστατικὰ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς βλέπω πόσο ἐνδιέφερε τὸν δρᾶστην νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν του τὴν Δίδα Τσόε Μπάνκ. Ἐπειδὴ καὶ ἐν Νέα Ὑόρκη ἐβεβιαιώθη, τελευταίως δὲ καὶ τῆ

βοηθεία τοῦ καθηγητοῦ Λέβις, ὅτι πρέπει ἢ Τσόε νὰ εἶχε ἔλθει εἰς σχέσεις, ἀδιάφορον ποίου εἶδους, μὲ τὸν Κάρλο Μάργκερ, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφιξί μου ἐδῶ καὶ πρὶν αἴς συναντήσω. Ἐπεσεκέφθην τὸν κ. Μπιάγκ Μόλις τοῦ ἀνέφερα τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Μπέργκερ, ἐτινάχθη καταταράγμενος ἐπάνω καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ὕβριξη. Μόλις ἠσύχασε κάπως, μοῦ διηγήθη, ὅτι ὁ Μπέργκερ ἄλλοτε εἰχεζητήση τὴν χεῖρα τῆς κόρης του Τσόε 'Επειδὴ ὅμως δὲν τὸ ἐπέτυχε, δὲν ἐπέτυχε δὲ καὶ ἐνὰ εἰσχωρήσῃ καὶ εἰς τὴν ἐδῶ κοινω- νίαν λόγῳ τοῦ σκοτινοῦ παρελθόντος του ὠρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ δλόκληρον τὴν κοινω- νίαν. 'Εδῶ μοῦ φαίνεται, ὅτι πρέπει νὰ ἀ- ναζητηθοῦν τὰ αἷτια τῆς πράξεως αὐτῆς.

‘Ο Χόλστεν ἀφοῦ ἐτελείωσε ἦναψε ἓνα σιγαρέτο.

—Εἶναι νοητὸν, ὁ Μπέργκερ νὰ ἔγεινε διὰ τῆς βίας κύριος τῆς Λίδος Μπιάγκ ἀφοῦ αὕτη δὲν συγκατένευε εἰς τοῦτο. 'Αλλὰ τι διάβολο θέλε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ ὄλες τῆς ἄλλες γυναῖκες;

—Κι' αὐτὸ μπορῶ νὰ αἴς τὸ ἐξηγήσω. ‘Ο Χόλστεν διηγήθη ὄλα τὰ περιστατικὰ τῆς Νέας 'Υόρκης—γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Κίγκ καὶ γιὰ τὸ νησί ποῦ ἀγόρασε—γιὰ τὸ ἀεροπλάνο χωρὶς μωτέρ καὶ γιὰ τὴν φυγὴ τοῦ Μπέργκερ.

—Λίγες στιγμὲς πρὶν ἀναχωρήσω εἶχα μίαν συνδιάλεξι μὲ τὴν Λίντα Μπορούσοφ, τὴν μνηστὴν τοῦ φυλακισθέντος Ρώσου. Αὕτη μοῦ διηγήθη διάφορα πράγματα, ποῦ ἀσφα- λῆς ποτὲ δὲν θὰ κατώρθωνα νὰ μάθω ἀπὸ τοὺς φανατικούς ῥώσους, ἂν καὶ σ' αὕτην δὲν ὑποσχόμουνα, ὅτι ὁ μνηστὴρ τῆς πολὺ γρηγόρα θὰ ἔβγαине ἀπὸ τὴν φυλακὴν Μετα- ξὺ τῶν ἄλλων μοῦ εἶπε καὶ γιὰ μερικὰ σχέ- δια, κατὰ τὴν κατάστρωσι τῶν ὁποίων ὁ

Μπέργκερ εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ νέου παγκοσμίου κράτους τῆς πιὸ ὠραι- ὠτερες γυναῖκες. Τῆς τελευταίας ἡμέρες μάλι- στα ἔλεγε, ὅτι ἤδη ἡ πρώτη μεταφορὰ στὴν νῆσο εἶχε λάβει χώραν. Οἱ 'Ρώσοι δὲν ἐξήτησαν νὰ μάθουν, πόθεν προήρχοντο 'Ηρκεσθησαν στὸ γεγονός

—Εὐχάριστο παιδί μολαταῦτα ὁ Μπέργκερ Ποῦ νὰ εὔρε μόνον τὸ δηλητήριο, εἶπεν ὁ Γκόντινορ.

—Μεγάλο κεφάλι, διέκοψεν ὁ Γιουάν, αὐ- τὴ ἡ ἐφεύρεσις ἀεροπλάνου χωρὶς μωτέρ εἶ- ναι σπουδαιότατη. Αὐτὸς θὰ ἦρε τὰ μέσα ν' ἀνακαλύψῃ καὶ τὸ δηλητήριο.

‘Ο Χόλστεν δὲν ἐπρόσεχε στὰ τελευταῖα λόγια. 'Η σκέψεις του ἔτρεχαν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἐγκληματίου.

—Ρίχμοντ, ἐπιθύρσις, κατέφυγε εἰς τὰ ὄρη, ἐκεῖ θὰ ἔχη ἀσφαλῶς κανένα κατα- φύγιο.

'Εσηκώθηκε ἀποφασιστικὸς. Σήμερα πρέ- πει νὰ προχωρήσουμε ἀκόμη περισσοτερο γιὰτι ἄλλοιῶς θὰ χάσουμε τὰ ἔχνη. Ὁὰ φύ- γουμε μὲ τὸ βραδυνὸ Τραῖνο. Πρέπει τὸ πρῶτὸ νὰ εἴμεθα εἰς τὸ Ρίχμοντ. Ὁὰ ἔλθετε καὶ οἱ δύο μαζί, δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ ἐστρά- φη πρὸς τοὺς δύο κυρίους. Καὶ οἱ δύο κατέ- νευσαν, ὁ Δρ. Γιουάν μάλιστα εἶπεν:

—Ὁὰ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουμε καὶ τὸν κ. Μπιάγκ. Αὐτὸς ἐπὶ τέλους ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ κορίτσι του καὶ ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος θὰ εὔρη ἱκανοποίησι ψάχνοντας καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ παιδί του.

—Καλὰ, ὁ Χόλστεν συνεφώνησε. 'Αφοῦ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ Δις Τσόε ζῆ ἀκόμη, δὲν ὑπάρχει κανέν ἐμπόδιο. Λάβετε λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ τὸν εἰδοποιήσετε. Τὸ βρά- δου στὰς ὀκτὼ θὰ συναντηθῶμεν ὄλοι στὸν σταθμό.

(‘Ακολουθεῖ).

